ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **X. Z.**, zastoupeného JUDr. Jindřichem Zadinou, advokátem se sídlem Sokolská 31, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 20. 3. 2017, č. j. CPR-30072-3/ČJ-2016-930310-V234, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2017, č. j. 1 Az 35/2017 – 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníku **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění

I. Dosavadní řízení

[1] Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též *„správní orgán I. stupně“*) rozhodnutím ze dne 20. 11. 2016 č. j. KRPA-435341-19/ČJ-2016-000022 uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen *„zákon o pobytu cizinců“*) správní vyhoštění a dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovila na 5 let. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 15 dnů po nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán prvního stupně rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 3. 2017,

č. j. CPR-30072-3/ČJ-2016-930310-V234 zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Městský soud v Praze (dále též „*městský soud*“) rozsudkem ze dne 19. 5. 2017, č. j. 1 Az 35/2017 – 21. Shrnul, že žalobce neoprávněný pobyt nepopíral, jádrem sporu ve věci je však to, zda žalovaný dostatečně posoudil proporcionalitu správního vyhoštění ve vztahu k vazbám žalobce k území České republiky. Zdůraznil, že stěžejní argumentace směřuje proti možnému porušení práva na respektování rodinného a soukromého života. Významnou skutečností podle městského soudu bylo, že žalobce už byl v minulosti z území České republiky dvakrát vyhoštěn. Správní orgány se také zabývaly rodinnými vazbami žalobce. Ten má na území České republiky dceru a vnoučata. Žalovaný byl poté toho názoru, že vztah dcery a žalobce není natolik intenzivní, aby správní vyhoštění žalobce znamenalo nepřiměřený zásah do rodinných vztahů. Správní orgány tak podle městského soudu zásah do rodinného a soukromého života žalobce posuzovaly a řádně zdůvodnily závěr, proč správní vyhoštění nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Městský soud dále přezkoumal úvahy žalovaného k aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Zde dospěl k závěru, že ani vyšší věk a zdravotní stav žalobce aplikaci správního vyhoštění nebrání.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[3] Žalobce (dále též „*stěžovatel*“) podal proti žalovanému rozhodnutí kasační stížnost, v níž uplatnil důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

[4] Konkrétně namítl, že zákon o pobytu cizinců zakazuje vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince. O přiměřený zásah jde tehdy, je – li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Podotkl, že správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců lze uložit za opakované porušení v zásadě jakéhokoli právního předpisu za podmínky, že povaha takového opakovaného jednání cizince bude natolik nebezpečná veřejnému pořádku či jiným obecně chráněným významným hodnotám, že přiměřenou reakcí na toto jednání bude správní vyhoštění. Jednání cizince má být jen posuzováno přísně individuálně, nikoli formalisticky. Poukázal také na to, že narušením veřejného pořádku podle ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců může být takové jednání, které představuje skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze zájmů společnosti. Následná opatření musí být podle stěžovatele v souladu se zásadou přiměřenosti.

[5] Stěžovatel má za to, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s tím, zda žalovaným rozhodnutím skutečně bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví a zájmem žalobce na ochraně soukromého a rodinného života. Podle jeho názoru se správní orgány nezabývaly tím, jaké nebezpečí pro některý ze základních zájmů společnosti žalobce ve

svém věku představuje. Správní orgány zásah do soukromého a rodinného života nepopřely, avšak dospěly k závěru, že tento zásah dosáhne pouze takové intenzity, kterou předpokládá zákon o pobytu cizinců. Stěžovatel však má za to, že přiměřenost toho zásahu nebyla nijak zdůvodněna.

[6] Podle něj správní orgány dostatečně nezohlednily jeho věk a zdravotní stav, kdy trpí vysokým krevním tlakem a cukrovkou a podle lékařské zprávy je u něj žádoucí pomoc druhé osoby. Ve vztahu k jeho zdravotnímu stavu se žalovaný vyjádřil pouze v tom smyslu, že stěžovatel je pokročilejšího věku, avšak ze správního spisu nevyplývá, že by byl závislý na pomoci druhé osoby. Pomoc druhé osoby byla ošetřujícím lékařem vyhodnocena jako žádoucí, nikoliv jako nezbytná. Podle názoru stěžovatele žalovaný zcela pomíjí skutečnost, že je mu 71 let a měl by se v tomto věku vrátit do prostředí, kde byl naposledy před 25 lety, kde nemá žádné příbuzné. Stěžovatel nemá představu, kde si nalezne bydlení, kde se bude stravovat, jak si zařídí věci. Pokud však realizoval svůj život bez pomoci dcery v době od roku 2004 do roku 2011, není situace nyní totožná. Odlišný způsob života mohl vést v 58 letech než nyní v 71 letech. V současné době může jakékoliv problémy konzultovat s dcerou i vnoučaty, jakákoli pomoc je v místě, které žalobce zná. V souladu s českým právním řádem by se přitom o stěžovatele měla starat právě jeho dcera. Ta má na území České republiky trvalý pobyt, v péči má tři děti, dvě z nich chodí do školy, třetí je předškolního věku. Mateřským jazykem pro tyto děti je čeština, rodinný život v zemi původu je nemožný. Stěžovatel i vnoučata mají právo se stýkat, v případě vyhoštění by toto právo bylo omezeno. K tomu se správní orgány nijak nevyjádřily.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s rozsudkem městského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Uplatnil zde v podstatě jedinou námitku a to, že žalovaný nedostatečně posoudil, zda je správní vyhoštění v jeho věci přiměřeným zásahem do práva na soukromý a rodinný život. Tuto námitku podřadil Nejvyšší správní soud ke kasačnímu důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[9] Uplatněný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak posoudil Nejvyšší správní soud pouze v intencích, v jakých je povinen se rozsudkem zabývat *ex officio* (srov. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Podle Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze v odůvodnění srozumitelně poukázal na to, že zájem České republiky na vyhoštění žalobce nepochybně naráží na jeho soukromý a rodinný život a tyto zájmy je nezbytné vzájemně poměřit. V této souvislosti poté odkázal na relevantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Městský soud posoudil také jednotlivé námitky, které stěžovatel k žalovanému rozhodnutí uplatnil. Úvahy soudu o těchto námitkách jsou dostatečně srozumitelné, Nejvyšší správní soud shledal, jak městský soud o těchto otázkách uvážil, namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku proto nepřisvědčil.

[10] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval stěžejní námitkou, že žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele. Žalovaný stěžovateli uložil správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9, neboť shledal, že ten svým pobytem na území České republiky ode dne 17. 9. 2016 do dne 19. 10. 2016 mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 12. 3. 2013, č. j. KRPA-159860/ČJ-2012-000022. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců přitom platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 zákona nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí vydaných podle zákona o pobytu cizinců správní orgán podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

[11] Městský soud v rozsudku přiléhavě poukázal na soudní judikaturou již dlouhodobě ustálená kritéria posouzení přiměřenosti vztahu správního vyhoštění k soukromému a rodinnému životu vyhošťovaného cizince. Tato kritéria vycházejí nejen z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012 - 29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60, a ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008 - 75, a rovněž rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2010, č. j. 22 A 33/2010 - 35, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 - 89)) ale i Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „*ESLP*“). Z novější judikatury ESLP lze zmínit například případy *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; *Nunez proti Norsku*, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; *Konstantinov proti Nizozemsku*, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99. Právě bohatá judikatura ESLP stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (dále též jen „*Evropská úmluva*“) v cizineckých věcech. Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince.

[12] Ze správního spisu k osobní situaci stěžovatele vyplývají následující skutečnosti: Stěžovatel uvedl, že trvalý pobyt má v Číně, v Praze bydlí sám v bytě o velikosti 4 + kk, je to byt, který vlastní jeho dcera. Dcera má na území České republiky trvalý pobyt, tři

potomky. Dcera se synovcem stěžovatele navštěvuje. Stěžovatel má zdravotní problémy (cukrovka, vysoký tlak, problémy s játry) a pro tyto obtíže nemůže cestovat. Do Číny se nemá kam vrátit, nemá tam jiné členy rodiny, nevlastní tam žádný majetek. Na území České republiky nemá vyživovací povinnost k žádné osobě, nestará se o žádnou osobu, k území České republiky nemá žádné vazby. K odvolání stěžovatel přiložil lékařskou zprávu MUDr. V. Ř. ze dne 27. 10. 2016, ze které vyplývá, že trpí onemocněním *diabetes mellitus* a *hyperlipidemie* a zmiňuje i další nálezy zdravotních obtíží. Dále z lékařské zprávy vyplývá, že onemocnění je vyššího stupně, vyžaduje důslednou léčbu. Vhodná je asistentce 2. osoby, zejména pro těžší diabetes. Žádné další skutečnosti ze správního spisu Nejvyšší správní soud nezjistil a ani stěžovatel je netvrdí.

[13] Z imigrační historie vyplývá, že stěžovateli bylo již opakovaně uloženo správní vyhoštění za nelegální pobyt na území České republiky - poprvé v roce 2003 na 5 let, podruhé v roce 2013 na 3 roky a právě maření tohoto rozhodnutí se stěžovatel v projednávané věci dopustil. Pro opakovanost jednání žalovaný stěžovateli uložil správní vyhoštění až na dobu 5 let. Žalovaný tedy hodnotil, že stěžovatel v pobytových věcech jednal opakovaně protiprávně bez snahy legalizovat pobyt, pouze v mezidobí svůj pobytový status řešil zejména žádostí o mezinárodní ochranu a s tím souvisejícím oprávněním setrvat na území po dobu tohoto řízení.

[14] Vazbu stěžovatele k dceři a vnoučatům hodnotil žalovaný i městský soud vycházeje z vlastních tvrzení stěžovatele. Z nich vyplývá, že dcera na území České republiky poskytuje stěžovateli zázemí především materiální povahy. Nejvyšší správní soud se v této souvislosti ztotožnil s městským soudem i se žalovaným v tom, že zde nevyšlo najevo nic, co by bránilo tomu, aby dcera v materiální podpoře stěžovatele pokračovala mimo území České republiky. Narušení rodinné vazby způsobené správním vyhoštěním hodnotil Nejvyšší správní soud rovněž na základě skutečností zřejmých ze správního spisu. Nezjistil přitom žádné okolnosti, které by svědčily tomu, že by mezi stěžovatelem a ostatními příbuznými na území České republiky existoval natolik intenzivní vztah, který by správním vyhoštěním byl výrazně narušen či znemožněn (opačně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu zejména ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 – 42, ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015-38, či ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35). Dcera stěžovatele je navíc finančně a materiálně soběstačná, výchovu dětí obstarává svými silami a prostředky. Na stěžovateli je tak zcela nezávislá. Taktéž zásah do rodinných poměrů stěžovatele proto Nejvyšší správní soud shledal jako přiměřený.

[15] Z citované lékařské zprávy poté vyplývá, že stěžovatel se s dosavadními onemocněními již léčí a je si vědom dalších obtíží. Ze zprávy není přitom nijak patrno, že by stěžovatel pro tyto obtíže byl zcela diskvalifikován z cestování, pohybu a pobytu v cizím prostředí, ani to, že by jej tyto obtíže - byť i ve spojení s jeho věkem - vyřazovaly z běžného života. Stěžovatel dále ani netvrdí žádný důvod, pro který by lékařskou péči nemohl využít také ve státě původu. Doporučení lékaře o asistenci 2. osoby není přitom omezeno na asistenci dcery či jiné osoby.

[16] Nejvyšší správní soud taktéž hodnotil, že podle žalovaného rozhodnutí stěžovatel na území České republiky pobývá nepřetržitě od roku 2011. Převážnou část dosavadního

života tak stěžovatel žil a obstarával si životní potřeby mimo území České republiky. Prosté tvrzení stěžovatele o obtížnosti adaptace v zemi původu ve srovnání s touto skutečností postrádá věrohodnost. Ani v těchto skutečnostech proto Nejvyšší správní soud neshledal žádnou okolnost, jež by měla převážit nad veřejným zájmem státu na zabezpečení veřejného pořádku na svém území.

[17] Nejvyšší správní soud se v projednávané věci zcela ztotožnil s hodnocením žalovaného i městského soudu o přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele. Na základě shora uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud v projednávané věci k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

[18] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů výslovně neuplatnil a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by mu vznikly náklady překračující běžnou administrativní činnost. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (srov. § 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. října 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu